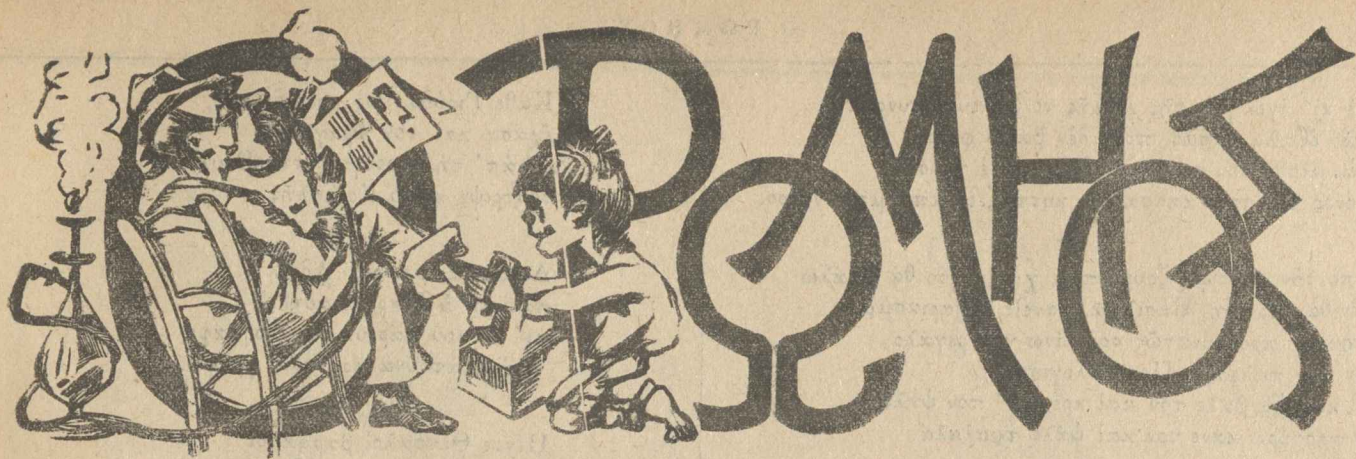

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενηντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῆναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Γῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομὰ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐβδόμη Δεκεμβρίου καὶ δεκάτη,
τρικούβεργο Τραπεζί 'στὸ Παλάτι.

Ποῦντος τετρακόσα κι' ἐνενῆντ' ἀκόμη,
ἀπὸ διαδόσεις ἀντηχοῦν οἱ δρόμοι.

Γεῦμα Βασιλικὸ καὶ πανηγυρικόν.

Ἐτρεξε πρὸς τ' Ἀνάκτορα ἡ τῶν Συμβούλων κρέμα
καὶ 'στὸν σοφὸν Πρωθυπουργὸν ἐφώναξε τὸ Στέμμα :
«Σὰν σήμερα μᾶς τῶσκασες, σὰν σήμερα μᾶς εἶπες
πῶς δυστυχῶς φαλήραμε,
κι' ἐλούφαξαν οἱ δανεισταὶ καὶ τόσοι ξένοι γῦπες
καὶ 'στὸ μεζὲ τοὺς 'πήραμε.

«Σὰν σήμερα ξεδίπλωσες σημαία λευθεριᾶς
εἰς τὴν πνοὴν τῆς αὔρας,
κι' ἀνεστηλώθ' ἡ Ρούμελη κι' ἐχάρη ὁ Μωρηᾶς
κι' ὁ κόσμος ὁ παλάθρας.

«Σὰν σήμερα μᾶς 'σήκωσες τὸν μύτο σου τὸν γαῦρο
καὶ Τρικ σ' ἐθάπτισαν παντοῦ καὶ νέο Χατζῆ Σταῦρο,
καὶ τὸ τσερβέλο 'χάλασε τοῦ κάθε παλαβοῦ
κι' ἐκεῖν' ἡ φουσαρμόνικα ἤκούσθη τοῦ Στραβοῦ.

«Σὰν σήμερα 'στους φίλους μας καὶ 'στους Ἑλληνολάτραις
ἔδειξε τὸ Ρωμαῖκο τὸ τρύπιον τὸ βρακί του,
κι' ἐμπρὸς εἰς τὴν σημαία σου ὁ Γερμανὸς τῆς Πάτρας
χίλια κομμάτια ἔκανε ἀμέσως τὴν 'δική του.

»Τέτοιαν ἡμέρ' ἀξέχαστη κι' ἡμέρα σωτηρίας
πρέπει νὰ τὴν γιορτάσωμε,
νὰ πιοῦμε 'στὸ Παλάτι μας κρασί κουμανταρίας
κι' ἀπ' ὅλα νὰ χορτάσωμε.

»Τέτοιαν ἡμέρ' ἀξέχαστη κορῶνα μου τὴν κάνω
καὶ λησμοβότανο νὰ πῶ ποτὲ δὲν τὴν ξεχνάω,
κι' ἔλα, Σωτήρα μου γλυκέ, κοντά μου νὰ καθίσης,
μ' ἐμὲ νὰ φᾶς, μ' ἐμὲ νὰ πιῇς, μ' ἐμένα νὰ μεθύσης.»

Κι' οἱ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος ἐπῆγαν 'στὸ Παλάτι
κι' ὁ Βασιλεὺς τοὺς 'φίλησε γλυκὰ γλυκὰ 'στὰ χεῖλιά,
κι' αὐτοὶ μετάνοιαις τοῦκαναν καὶ τοῦπανε σπολλάτη,
κι' ἐκάθισαν κι' ἐφάγανε λαγούς με πετραχήλια.

Κι' ἐκεῖ ποῦ 'τρώγαν κι' ἐπίναν με γέλοια καὶ με κέφι
ἐγίνηκαν με τὸ κρασί τῆς Δεκελείας ντέφι,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς 'σηκώθη μάνι μάνι
μὴ πρόποσι νὰ κάνη.

Τρ. — Εὐχαριστῶ σε, Βασιλεῦ, εὐχαριστῶ σε, Ρήγα,
ὅπου τραπέζια πάντοτε μᾶς κάνεις οὐκ ὀλίγα,
καὶ με κρασί Βασιλικὸ τοὺς δούλους σου κερνάς
καὶ δείχνεις πῶς ἀνεύθυνος τὸ κράτος κυβερνάς.

«Αλλά κι' εγώ για τῆς Αὐλῆς τὸ ζηλευτὸ συνάφι
ποτέ δὲν ἔβλασα δασμό, ποτέ δὲν βάζω φόρο,
καὶ τὸν μισθό σου πάντοτε τὸν δίνω σὲ χρυσάφι
καὶ μόνος σὺ 'στὴν κάσσα σου κυττάξεις μπάρμπα-ντέρο.

Κι' ἀπὸ τὸν κάθουρα ζουμι πρὸς χάριν σου θὰ βγάλω
καὶ δὲν θὰ 'βρίσκῃ, Βασιληᾶ, κανεὶς λογαριασμό,
καὶ σήμερα προσκυνητῶς σοῦ δίνω γιὰ ρεγάλο
ἐκεῖνον τὸν περίφημο Προϋπολογισμό,
καὶ σὲ κορνίζα βάλει τον καὶ κρέμασ' τον 'ψηλά,
ἢ μιὰ πορφύρα κάνει τον καὶ ψάλε τραλαλά.

Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ χαρτί κρυμμένος εἶναι πλούτος,
δέκατος τρίτος, Βασιληᾶ, μοῦ λέν πῶς εἶναι τοῦτος,
ὁ Βάλληνας ὁ Νάξιος αὐτὸ μᾶς ἐφάνέρωσε
κι' ὅταν μοῦ τῶπε τᾶχασα κι' ἡ μούρη μου ἐκέρωσε.

Δέκατος τρίτος, Βασιληᾶ, πούντος φρικτὸς τοῦ Γιούδα,
δέκατος τρίτος, Βασιληᾶ, λυπητερὰ τραγούδα,
κι' ἂν τὴν γλυτώσω κι' ἂπ' αὐτὸν τὸν τσαναμπέτη πούντο
δὲν ἔχω φόβο, Βασιληᾶ, νὰ πάω μπλούμζ' στὸ φούντο.

Δεκατρία δεκατρία...
τρώμες κρύος, φρίκη κρύα...
κυττάξέ το πῶς ἀσπάρει...
νὰ τοῦ Βάλληνα τὸ χέρι
μ' ἕνα κάρβουνο τὸ γράφει
καὶ 'στὸν τοῖχο καὶ 'στὸ ράφι.

Δεκατρία μοῦ φωνάζει
καθε ντόπιος, κάθε Φράγκος...
νάτο νάτο... μὲ κυττάζει
ὅπως τὸν Μακβέθ ὁ Βάγκος.

Δεκατρία, σκούζ' ἡ χώρα,
μπουρλοτιέρη κακομοίρη...
νάτο νάτο... 'μπήκε τώρα
'στοῦ κρασιῦ μου τὸ ποτήρι.

Νά !... μοῦ κόβει τὴν μιλιὰ...
νά !... μοῦ μπζίνει μὲς 'στὴ μύτη...
τόκα μία, Βασιληᾶ,
τόκα δεύτερη καὶ τρίτη.

Αὐτὸν τὸν Βάλληνα καλῶ τῶν συμφορῶν μας αἴτιον,
ἐκεῖνος καὶ τῆς κανονίᾳς 'θυμήθη τὴν ἐπέτειον,
καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ γεύματος ὠμίλησ' ἐμμανῆς
κι' ἰδρῶτας κρύος μ' ἔλουσε μὲς 'στῆς Βουλῆς τὴν ζέστη...
αὐτὸς ὁ Βάλληνας γιὰ 'μὲ κατήντησ' 'Εριννύς
κι' ἀλύπητα μὲ κυνηγᾷ σὰν μητροκτόν' 'Ορέστη.

«Αἰ! Αὐλή μου 'παινεμένη,
πού τὰ πλούτη μας, καυμένη;
πᾶν τὰ λεῦσα, πᾶν τὰ κάλλη...
ἔχασα καὶ τὸν Καρτάλη.

Κάθε Γιούδας μὲ προδίδει...
ἔχασα καὶ τὸν Φραγκιῶν,
κι' ἂπ' τῇ στρουγγὰ τῆς Βουλῆς
τῶστριψε κι' ὁ Κοκοσλῆς.

Δεκατρία, μαῦρος 'Αδὴς...
παίει κι' ὁ Παρρησιῶνης,
κι' ἂν μοῦ πάρουν τὸν Ζωγράφο
'στὴν πατούνα μου τοὺς γράφω.

Πέντε Θεσσαλοὶ βαρβάτοι
μοῦ χαλάσαν τὸ κρεβάτι,
κι' ἄλλοι τρεῖς, κυρὰ Σιλθέστρα,
μοῦ χαλοῦνε τὴν μανέστρα.

Τὸν Δραγούμη μου τοὺς στέλλω,
καὶ μὲ χίλια παρχαλῖα
βγάζει τὸ 'ψηλὸ καππίλο
'στὰ Θεσσαλικά τσακάλια.

Καὶ γεμίζω τὸ καρτάλι
μὲ ρουσφέτια δυνατά,
καὶ τὰ δείχνω 'στὸν Καρτάλη,
ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὰ κυτᾷ.

Αὐτοὶ τὰ Διαπύλια γυρεύουν νὰ ψηφίσω
καὶ τὸν Προϋπολογισμό παράμερα ν' ἀφήσω...
μ' ἔλυσσαξαν τὰ νάξια των... δὲν θέλουν νὰ τὸν πάρω,
κι' ἐγώ γιὰ τοῦτον, Βασιληᾶ, κοντεύω νὰ κρεπάρω.

'Ὡσὰν μισοκακόμειρος γιὰ τοῦτον τιωπῶ
καὶ γίνομαι σουδάριον ἀπὸ τὴν αἰτία...
χίλιας φορὰς, ἀγάπη μου, θ' ἀκούσης νὰ σοῦ 'πῶ
τί συμφοραὶς ἐτραβήξα γι' αὐτὴ τὴν ἀπαρτία.

'Ἀς πᾶν τὸ παληάμπελο... κύρ Βασιληᾶ, ἐβίβα...
'μπροστά σου Νομοσχέδια θὰ καταστρώσω στίβα
νὰ 'δῇς πῶς τοῦ Συμβούλου σου δὲν ἐκουράσθ' ἡ κόκα...
ἴπ... ἴπ... ἴπουρα, βρέ παιδιὰ... κύρ Βασιληᾶ μου, τόκα.

'Επέτειος ἀνέτειλε τῆς κανονίᾳς ἡμέρα...
φέρτε Βορδῶ, Δεκέλεια, Μαλάγα καὶ Μαδέρα.
Σὰν σήμερα τὸ 'σκάσαμε κι' ἐφύγαν οἱ καῦμοι...
ἄς βρέξωμε τὴν μνήμη της μὲ διαλεκτὴ σαμπάνια,
κι' ἄλλον δασμὸ βρῦτερο θὰ βάλω 'στὸ ψωμί
νὰ συνειθίσω τοὺς Ρωμηοὺς νὰ τρῶνε παντεσπάνια.

'Επέτειος τῆς κανονίᾳς, ποῦ τόσον μᾶς ἐτίμησε...
ἐβίβα καὶ τοῦ Βάλληνα, ὅπου μᾶς τὴν ἐνθύμησε.
Πολλὰς γι' αὐτὴν θὰ ρουφηχθοῦν γλυκαῖς κουμανταρίαις,
πολὺ γι' αὐτὴν θὰ πίνεται κρασί Βασιλικό...
Μπούμπουλη, 'πὲς 'στὸν στόλο σου νὰ ρίξῃ μπαταρίαις
κι' ἄς κανονίσῃ, Τσαμαδέ, τὸ Πυροβολικό.

Ζήτω κι' ἡ στρουγγὰ τῆς Βουλῆς καὶ κάθε μας ἀδρέφι...
ζήτω καὶ τῶν Συμβούλων μου, ἡ σεβασμία κάρα...

τόκα καὶ πάλι, βρέ παιδιὰ, μὰ σοῦχω ἕνα κέφι,
ὅπου θαρρεῖς πῶς μοῦρχονται ἀπὸ στερλίναις κάρα.

Γύρνα με νὰ σὲ γυρνῶ,
κέρνα με νὰ σὲ κερνῶ,
καὶ νὰ λέω «τὸ πιτίνι
τὸ κρασί ποῦ πίνω πίνει.»

Ἐἶπε καὶ τὰ ποτήρια των τᾶδεῖσάν ὡς 'στὸν πάτο
καὶ δύο σκύλοι λαίμαργοι ἀπ' τὸ Τραπεζί κάτω
τῶν δαιτυμόνων τῶν τρανῶν τὰ πόδια χαρχαλεύουν
καὶ ψίχουλα χαλεύουν.

Ἀλλ' εἰς ἀνθρώπους ἔξαφνα κι' αὐτοὶ μεταμορφώνονται
ὡς τοῦ Φάουστ μιὰ φορὰ τὸ μαγικὸ σκυλί,
κι' στοὺς φαγάδες ἔμπροστά κι' οἱ δύο των καρφόνονται
(ὁ Περικλῆτος μούτσουνο καὶ φάτσα Φασουλῆ.)

— 'Ενθυμηθήκαμε κι' ἐμεῖς μετὰ πολλῆς χαρᾶς
ὡς ἐφθασεν ἐπέτειος ἡμέρας βροντερᾶς,
'ἤλθαμε 'στὸ Τραπεζί σας ὑπὸ μορφὴν σκυλιῶν
ἐμπόσα κόκκαλα μικρὰ νὰ γλείψωμε πουλιῶν,
εἰ πρόσιν ν' ἀκούσωμεν θερμῆς φιλοπατρίας,
οὐ κάνει πρὸς τὸν Βασιληᾶ ὁ Λόρδος Δεκατριάς.

Ἐν ἔπρεπε, κύρ Βασιληᾶ, νὰ τὴν ἀφήσωμ' ἔτσι
χωρὶς τσουμποῦσι πρῶτης,
ἐγὼ γιὰ τούτην θάκκανα 'στὸν Περικλῆ γχιουβέτσι
σὰν πούρος πατριώτης,
μὲ τραγούδια τὸν ντουναθὶ θὰ σήκωνα 'στὸ πόδι,
ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ δυστυχῶς μοῦ λείπουν τὰ χρειώδη.

«Ἦθελα σήμερα κι' ἐγὼ τὸν σβέρκο μου νὰ βγάλω
καὶ τοῦ Σωτήρος τὸν σταυρὸν 'στὸ στῆθος μου νὰ βάλω,
ἀλλ' ἔκρουσα πῶς θὰ γενῇ 'στ' Ἀνάκτορα τσουμποῦσι
κι' εἶπα : «'στ' αὐγά σου κάθισε, βρέ Φασουλῆ Μπουρδούση...
ὁ Βασιληᾶς δὲν 'ἔχασε τῆς κανονίᾳς τὴν σκόλη
καὶ σὰν γιορτάζουν Βασιλεῖς ἄς ἡσυχάζουν ὅλοι.»

Τόκα λοιπόν, Πρωθυπουργέ, ποῦ μᾶς λοξοκυττάζεις...
λαμποκοποῦν τὰ μάτια σου, βροντᾷ κι' ἡ λαλιά σου...
καὶ σὺ ὁρὸ σκόλαις, Βασιληᾶ, τρικουβερταὶς γιορτάζεις,
τὴν κανονίᾳ τὴν ἐθνική καὶ τὰ γενέθλιά σου.

Κι' ἐνῶ βροντοῦν ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ κανόνια
καὶ τρίβουνε τοῦ Παλατιοῦ καὶ τῶν σπητιῶν τὰ τζάμια,
ἐμπήκεις ὑπερήφανος εἰς τὰ πενήντα χρόνια
κι' αὐγάτισε ἡ γνώσις μας κατὰ πενήντα δράμια.

Νὰ τὰ χιλιάσῃς, Βασιληᾶ... βρονταῖς ν' ἀκούσης χιλιάς
κι' ἐμεῖς ν' ἀδειάζωμε γιὰ σὲ χιλιάρικαις μποτίλιαις,
νὰ τὰ χιλιάσῃς, Βασιληᾶ, 'στὸν Θρόνο τὸν μακάριο
μαζὶ μὲ τὸν Μπουρλότο σου τὸν 'Αρχικαγκελάριο.

Νὰ κυτᾷς ἀμεριμνῶς τὸ βάρος
τῆς γενναίας τῶν δούλων σου ράχης,
νάσαι τόσων Λευκούλλων ὁ φάρος,
τετρακόσα πενήντα νὰ τᾶχῃς.

«Ὅ, τι θέλει τοῦ κράτους ὁ νόμος
μὲ χρυσὰ νὰ τὸ γράψῃς καλέμια,
καὶ σταυλίτης ἐγὼ κι' ἱπποκόμος
νὰ κρατῶ τῶν ἀλόγων τὰ γκέμια.

Ἀπὸ κρότον ὀργάνων βουίζει
τοῦ Μωρηᾶ τὸ βούνον ἀντικρύ,
κι' οἱ μεγάλοι βογγοῦν κι' οἱ μικροὶ
πῶς λιμὸς τοὺς θερίζει.

Φασουλῆς ὁ κασσίδης ἡγείται
τοῦ πεινῶντος ἐκείνου σωροῦ,
κι' ὡς ἱππότης ἀρχαίου καιροῦ
πρὸς τὸν Θρόνον κινεῖται.

Π.— Κκι κατόπιν μὲ βῆμα βαρὺ
σάν παλῆου Βασιλῆα Ριγκολέτος
πρὸς τὸν Θρόνον σκυφτὸς προχωρεῖ
κι' ὁ γνωστὸς Περικλέτος.

Νέα κρίσις δεινὴ ἀνατέλλει
κι' ἓνας Λόρδος πολὺ χαϊδεμένος
καταντᾷ νὰ γενῇ ὁ καυμένος
τῶν πιστῶν κοπελιῶν του κοπέλι.

Ἦ Βουλή, ξεφωνίζει, μὴν κάνης
τόσα σκέρτσα 'στ' ὀλόρθο κολλάρο,
ἄφησέ με, μωρή, νὰ τὸν πάρω
καὶ μὴ τόσο μὲ σκάνης.

ἽΤόνειρό του θαρρεῖ πῶς τὸν πέρνει
καὶ φωνάζει «παῖδιά, τὸν ἐπῆ...»
μὰ τὸ ρὰ δὲν προφθάνει νὰ 'πῇ
κι' ἓνα ξύλο τὸν ὀρνει.

Φ.— Εἰς τὸ Παλάτι μέσα ἱπποτικῶς ἐμβαίνω
μὲ μάσκα πατριώτου, μὲ μούτσουνο σκυλιῶ,
κι' ἐμπρὸς μου νὰ Τραπέζι φαρυδὺ πλατὺ στρωμένο,
ποῦ 'βρίσκεις καὶ τὸ γάλα τοῦ καθενὸς πουλιῶ.

Πρὸς τῆς κοιλιᾶς τὸ μέρος μεγάλον ἔχω πόνον,
τοῦ Θρόνου τοὺς φαγάδες περίλυπος κυτῶ,
κι' ἀπ' τὸ Τραπέζι κάτω κρυφὰ κρυφὰ τρυπῶ
καὶ ψίχουλα χαλεῶω χωρὶς νὰ τὰ ζητῶ.

Τῆς φτώχειας ἀποπαῖδι σὰν φθινοπώρου φύλλο
ξερακιανὸς ἱππότης ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρνῶ,
καὶ μὲ τὸν Περικλέτο, τὸν τακτικὸ μου φίλο,
κι' ἀπ' τὸ Παλάτι κάτω καμμιὰ φορὰ περνῶ.

Σὲ τοῦτο τὸ πομπῶδες καὶ θαυσιλὲς συμπόσιον,
ποῦ σὰς φλογίζει νέκταρ Δεκελεικὸν κι' ἀμβρόσιον,
σὲ τούτῃ τὴν μεγάλη τῆς κανονιᾶς ἡμέρα,
ποῦ ψάλλεται μὲ ντέρτι τῆς πείνας ὁ γιάρης,
κυττάζω σὰν Βαλτάσσαρ 'στοὺς τοίχους πέρα πέρα
τάς τρεῖς ἐκείνας λέξεις : «Θεκέλ, Μανές, Φαρές».

Σταθῆτε... λὲ Ροὰ σαμύζ... σκασμὸς 'στὸ σκυολόγι...
ὁ Βασιλεὺς καὶ κύριος μὲ τὸν Σωτήρα τρώγει,
κι' ἐγὼ φωνάζω σὰν τζουτζὲς μὲ ξύλινο στιλέτο :
πόβερο Ριγκολέτο.»

Σταθῆτε... λὲ Ροὰ σαμύζ... 'στὸ πνεῦμα μας γαλήνη...
ὁ Βασιλεὺς καὶ κύριος μὲ τὸν Σωτήρα πίνει,
κι' ἐγὼ φωνάζω σὰν τζουτζὲς μὲ κόκκινο σπαλέτο :
«πόβερο Ριγκολέτο.»

(Εἶπεν αὐτὰ τ'ἀλλόκοτα ὁ ἄλλος Φασουλῆς
χωρὶς κανένα νόημα 'στοὺς λόγους τούτους νᾶχη,
καὶ προτροπαδὸν ἔφυγαν οἱ στῦλοι τῆς Αὐλῆς
κι' οἱ δύο μπεχλιβάνηδες ἀπέμειναν μονάχοι.

(Καὶ σὰν 'βρεθῆκαν μόνοι των, μὲ μάτι φωτεινὰ
ἓνας τὸν ἄλλον ἔβλεπε χωρὶς νὰ τοῦ 'μιλῇ,
καὶ μὲ τὰ μούτρα ρίχτηκαν 'στὰ πιάτα τὰ δεινὰ
καὶ γλεῖψε γλεῖψε τᾶκκαναν σ' ἓνα λεπτὸ γηαλί.)

Ἡμερολόγιον τρελλῶν «Ρωμηοῦ» καὶ «Σκριπ» καὶ ἄλλων ποίη

Ἄλλος εἰς τὸ μονάκριβο, ἐμπρὸς εἰς τὸ μαριόλικο,
ποῦ κρύβει πρᾶγμα μέσα του καὶ διαλεκτὸ καὶ μπόλικο
«Ρωμηὸς» καὶ «Σκριπ»... ἐκεῖ πεζοὶ καὶ ποιηταὶ κοπᾷ
καὶ τρίχρωμον ἐξώφυλλον τοῦ Ἀθανασιάδου.
Νάτο τὸ κανακάρικο... Δευτέρα Τρίτη βγαίνει...
λεπτὰ πενήντα μοναχά... πῶ ! πῶ ! καὶ τί θὰ γένη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ποιητὴς ὄνειροπόλος θέλει εὐκολὰ νὰ γίνῃς
κι' ἀπ' τὸν σῆρκο κάθε Μοῦσα λιγερὴ νὰ σὲ γαντζώνῃ
τὸ κονιὰκ τὸ ξακουσμένο καὶ γλυκὸτσουχτο νὰ πίνῃς
τῶν ἐν Πειραιεῖ κυρίων Κολοσσόουκα καὶ Κοτσώνη.
Τότ' ἐκστάσεις, τότε κέφι, καὶ Μουσῶν παρθένων οἶστρο
καὶ τὸν Πήγασό σου βλέπεις νὰ πετᾷ χωρὶς καπίστρι.

Εἰς τὸ Σύνταγμα ἐπάνω, τὸ καπνοῦς πολλῶν ἐγκλειῶν,
'στοῦ γνωστοῦ Γεωργιάδου τὸ λαμπρὸν Καπνοπωλεῖον,
ποῦνα: Πράκτωρ τοῦ μεγάλου ἐν Καίρῳ Τσανακλῆ,
τσιγαρέτα τῆς Αἰγύπτου γιὰ τὸν κάθε θριακλῆ.
Μὰ θὰ 'βρῇς καὶ τσιγαράκια γιὰ κυρίες ντιλικάτα
κι' ὅσαις πίνουν ἀπὸ τοῦτα κάνουν χνῶτα μυρωδάτα,
καὶ καλλίτερα νὰ ξέρουν τί λογὴς καπνὸ φουμάρουν
παρὰ σὰν τῆς παπαρδέλαις γιὰ φουστάνια νὰ λιμάρουν.

Αὐτὸς ὁ Ἀἰδονόπουλος κι' ἐφέτος ἀθρονίζει,
μ' ἐκεῖνα τὰ κουστούμια του τὸν κόσμο δαιμονίζει.
Ἀπ' ἔξω στέκουν ἄφωνα καὶ χάσκουν οἱ διαβάται
καὶ 'βρίσκονται 'στῆς σάλας του ὅ,τι καθένas θέλει,
φανέλαις, κάλυπται, ψιλὰ, 'ποκάμισα, γραβάται,
καὶ 'σφόδρα μετὰ τὰ γιὰ ντιστεγκέδων σκέλτ,
καὶ πλούτος καὶ κατάπληξις καὶ θᾶμος καὶ καὶ καί...
γελά σου, κύρ Ἀἰδονόπουλε, τεχνίτη κλασικέ.

Εὐχόμεθα ἐνέμενος 'στὸν Στέλιον Οἰκονόμου,
Εἰσαγγελέα νέον καὶ πρόμαχον τοῦ νόμου,
ὅπου μ' εὐχὰς τῶν φίλων ἐπῆγε 'στὴν Καρδίτσα,
ποτὲ νὰ μὴν ἰδρῶνῃ ἀπὸ τραγῶν καπρίτσα,
κι' Εἰσαγγελεὺς νὰ γίγῃ μεγάλος καὶ πολὺς
καὶ 'στὰ δικὰ του χέρια νὰ πέσῃ κι' ὁ Τσοῦλης.

Πολίτης ὁ Νικόλαος, ἐν συγγραφαῖς βαρβάρτοι,
βιβλίον πολυβύλλον ἐξέδωκεν ἐσχάτως,
ἥτοι τοὺς Μύθους τῶν Δαῶν περὶ Κοσμογονίας,
ἔργον μελέτης ἐμβριθοῦς, σπουδῆς καὶ περινοίας,
καὶ 'στὸν Ἑρμῆστον Κεύριον ἀριεποῦτ' ἐνθύμιον,
τιμῶν καὶ τὸν συγγραψάντα καὶ τὸ Πανεπιστήμιον.